

Nr 491.

Av herrar **Dahlgren** och **Senander**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 35, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 26 juni 1931 (nr 280) om erkända sjukkassor.

I proposition nr 35 har Kungl. Maj:t föreslagit ändring i nu gällande förordning om erkända sjukkassor.

Den av 1946 års riksdag beslutade lagen om allmän sjukförsäkring skulle träda i kraft den 1 juli 1950, men 1948 och 1950 års riksdagar beslutade om uppskov med lagens ikraftträdande. I anledning av detta ha vi vid årets riksdag i motion nr 468 i andra kammaren föreslagit att denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1953. Vi vidhålla givetvis detta förslag. Men för den händelse riksdagen skulle avslå detta yrkande vilja vi anföra våra synpunkter och ställa ändringsyrkanden även till proposition nr 35.

Att det är angeläget att skapa garantier för tillräcklig inkomst vid sjukdomsfall är ställt utom varje diskussion. Departementschefens nu föreliggande förslag innebär att det skulle införas lagliga rättigheter för medborgare att försäkra sig till ett något mera betryggande belopp än tidigare, men han har underlåtit att taga hänsyn till huruvida möjligheter föreligga för dessa att med hänsyn till deras ekonomiska läge kunna utnyttja denna möjlighet.

Enligt förslaget kommer statsbidraget till de erkända sjukkassorna inte att ökas, vilket innebär att de sjukkasseavgifter, som de försäkrade ha att erlægga, komma att procentuellt sett öka mer än sjukpenningen.

Svenska sjukkasseförbundet har också vid remissbehandlingen av frågan anfört, att förbundet med tillfredsställelse ser att frågan om en ändring av nu gällande grunder upptas till behandling så snart som möjligt, men att man i detta sammanhang även bör pröva i vilken utsträckning statsbidragen kunna höjas. Förbundet tillägger att utan en mera avsevärd höjning av statsbidraget finnas ringa utsikter till uppnående av den höjning av sjukpenningbeloppen, vartill det föreliggande förslaget vill öppna de formella möjligheterna.

Vi vilja understryka nödvändigheten av att sjukpenningarna avsevärt höjas. Detta inte minst med tanke på de otaliga gränssfall som dagligen inträffa på olycksfallsförsäkringens område, vilka medföra processer från fackföreningsrörelsen mot försäkringsrådet i fall där sviter efter olycksfall av detta betecknas som sjukdomar, vilka processer fackföreningsrörel-

sen i stor utsträckning förlorar. Men vi kunna inte acceptera att man endast ger den lagliga rätten till att försäkra sig till högre belopp utan att man samtidigt höjer statsbidragen till sjukförsäkringsverksamheten.

Det beslut som riksdagen fattade 1946 om allmän sjukförsäkring innebär att staten skulle svara för 20 procent av utgifterna vid frivillig sjukförsäkring. Nu föreliggande förslag innebär däremot att staten för exempelvis den högsta sjukpenningklassen, 14 kronor, endast svarar för en 28-del.

En brist i förslaget är även att man inte redovisat vad denna försäkring kommer att kosta för försäkringstagarna. På goda grunder kan man utgå ifrån att premien för högsta klassen för *endast sjukpenningförsäkring* kommer att hålla sig omkring 200 kronor per år. Detta skulle således betyda en säkerligen dubbelt så dyr försäkring som den tidigare beslutade men senare uppskjutna allmänna försäkringen. En sådan reform skulle inte leda till det resultat man avser, d. v. s. att få medborgare försäkrade till belopp som under sjukdom inte allt för mycket ligga under den förlorade arbetsinkomsten. Därför bör statsbidraget höjas. Statens bidrag bör då åtminstone inte understiga vad 1946 års riksdag beslutade angående statsbidrag vid frivillig försäkring.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen beslutar bifalla Kungl. Maj:ts proposition nr 35 med den ändringen, att statsbidraget för sjukpenningförsäkringen skall utgå med tjugo procent i samtliga sjukpenningklasser, dock med lägst 50 öre per dag.

Stockholm i februari 1952.

Gunnar Dahlgren.

Knut Senander.